

Til § 44.

Ved Bekendtgørelse Nr. 50 af 26. Februar 1925 fastsatte Justitsministeriet Lønningsmaaden for de i Henhold til Loven om Motorkøretøjer beskikkede sagkyndige, saaledes at der tilfalder disse en Del af de indgaaede Gebyrer, medens Resten indbetales til Staten. Den Staten tilfaldende Del af Gebyrerne var tænkt anvendt til Formaal, der staar i Forbindelse med Lovgivningen om Motorkøretøjer. Denne Lønningsmaade tilsigtede at sikre de sagkyndige en rimelig Betaling for deres Arbejde, men paa den anden Side at fjerne det Misforhold, at de paagældende offentlige Hverv for nogle af Indehaverne medførte Indtægter, der var urimeligt store i Forhold til Tjenestemandslønninger og Honorarer for andre offentlige Hverv. Den har efter Justitsministeriets Formening virket

godt, og Ministeriet kan derfor ikke tiltræde det af Udvalget i § 15, 2det Stk., og § 21, 3die Stk., stillede Forslag til en ny Fordeling af Gebyrerne. Man har derimod ment det rigtigst, at de i Bekendtgørelse af 26. Februar 1925 indeholdte Regler blev optaget i Loven. Forsaavidt angaar de sagkyndige, der er fast ansatte, pensionsberettigede Tjenestemænd under Staten eller en Kommune, har man dog fundet, at der burde tilfalde dem en noget større Del af Gebyrerne, idet Hvervet som sagkyndig ofte medfører Udgifter til Kontorhold. Det Maksimumsbeløb, saadanne sagkyndige maa oppebære, er derfor foreslaaet forhøjet fra 5 000 Kr. til 6 000 Kr., hvorhos den i Bekendtgørelsen fastsatte Grænse for deres Indtægt af Gebyrerne, svarende til $\frac{2}{3}$ af deres Tjenestemandslønning, foreslaas slettet.